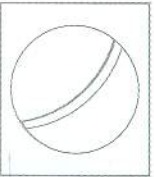
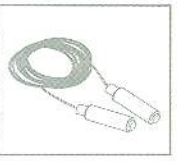

Справжні друзі

У са-мій гу-ща-ви-ні лі-су на жи-ли два дру-га – ї-жа-чок Клу-бо-чок і зай-чик Ву-хан-чик.

Вес-но-ю та вліт-ку во-ни з ран-ку до ве-чо-ра бі-га-ли лі-сом, гра-ли з та . З бу-ду-ва-ли . Ко-ли ми-ну-ло лі-то і при-йшла

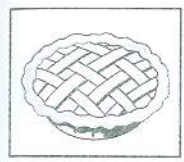
о-сінь, по-хо-лод-ні-ша-ло, піш-ли , і дру-зі ста-ли хо-ди-ти о-дин до од-но-го в гос-ті, гра-ти

з , ма-лю-ва-ти та в аль-бо-мі ко-льо-ро-ві . Вве-че-рі ї-жа-чок і зай-чик

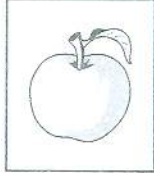

пи-ли чай з чи з з , я-ки-ми

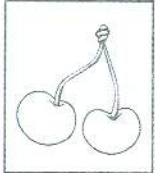
при-го-ща-ла ма-ма Зай-чи-ха, а-бо ла-су-ва-ли

з

чи з

,

я-кі пек-ла ма-ма

.

О-сінь за-кін-чу-ва-ла-ся і на-бли-жа-ла-ся хо-

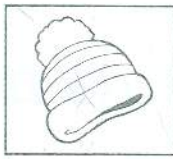
лод-на зи-ма. Ма-ма діс-та-ла з но-ву

шуб-ку і ска-за-ла ма-лень-ко-му зай-че-ня-ті:

– О-дя-гай цю бі-лу шуб-ку, та ди-вись – но-си о-бе-реж-но, не зіп-суй ї-ї і не за-бруд-ни.

– Я-ка ж во-на гар-на, – зра-дів Ву-хан-чик,

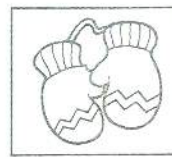
о-дяг-нув шуб-ку, теп-лу

з

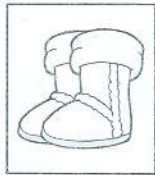

та

.

Він взув

, по-кру-тив-ся пе-ред ве-ли-ким

, ви-біг з

і по-біг до ї-жач-ка.